

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

82.-83. årg.

(1989-)1990

ORDINÆR GENERALFORSAMLING

i Regensianersamfundet

finder sted på Collegiumn Domus Regia

fredag den 24. november 1989 kl. 18.30

DAGSORDEN:

1. Valg af dirigent
2. Formanden aflægger beretning
3. Kassereren fremlægger revideret regnskab
4. Revisorerne afgiver betænkning
5. Valg af formand
6. Valg af kasserer
7. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer
8. Valg af 2 revisorer
9. Eventuelt

Efter generalforsamlingen er der middag med følgende menu:

Soupe de poisson

Faux filet de Boeuf

Fromage surpris

Mousse au chocolat

Efter middagen, hvor Regensrevyens bedste numre fremføres.

Tilmelding senest den 20. november 1989 til formanden Kjeld Jørgensen, enten (og helst) skriftligt til Lundtofte præstegård, Lundtofte Kirkevej 1, 2800 Lyngby, eller pr. telefon på nr. 42 87 16 11.

Pris for deltagelse i middag og sold er kr. 100, som betales i løbet af aftenen.

Regensianersamfundets sommerudflugt 1989.

Tirsdag den 5. september 1989 kl. 16.00 mødtes 65 medlemmer og ægtefæller foran Det Kongelige Teaters personaleindgang i Tordensskoldsgade. Her blev vi modtaget af to af teatrets medarbejdere. Rundvisningen begyndte i portrummet, den tidligere kolonnade mellem Tordensskoldsgade og Holmens Kanal. Via dette rum foregår al transport ind og ud af huset.

Fra portrummet gik vi op bag Gamle Scene, hvor vi fik forevist dekorationshejsene. Af ialt 52 hejs er 25 efter ombygningen blevet elektrisk drevne, og vores rundviser gav udtryk for, hvilken stor lettelse ombygningen havde betydet for scenearbejderne. Det store Akropolistæppe hæves dog stadig ved håndkraft af to personer i forening. Ny var en vareelevator med plads til de 19 meter lange, sammenrullede dekorationer. Disse dekorationer blev før ombygningen båret af 4 mand op og ned ad stejle trapper og hen ad smalle gange.

I kulissemagasinet så vi bl.a. kulisserne til balletten "Sylfiden". Kulissen er fra 1936 og har talrige gange været med balletten på turné verden over. En ny kulisseelevator har betydet, at kulisser nu kan transporteres fra prøvesal og værksteder til scene uden at skulle skilles ad.

Desværre fik vi ikke lejlighed til at betræde de skrå brætter og oplevede således ikke at se ud over tilskuerpladserne fra scenen. Heller ikke prøvesalene var der mulighed for at se, da disse - ca. 10 ialt - alle var optaget, hvilket de er fra tidlig morgen til sen aften. Derimod så vi nogle af værkstederne, bl.a. malersalen, snedkerværkstedet, og tapetserersalen og fik forevist en elevs svendestykke, en nøjagtig kopi af en kongekrone på Rosenborg.

På vej tilbage til den gamle del af teatret passerede vi den imponerende foyer, som sikkert vil fremstå endnu flottere, når billedhuggeren Svend Wiig Hansen er blevet færdig med at dekorere rummet. Foyeren fungerer som opholds- og pauserum for medarbejderne og som bosted for en papagøje og et par turtelduer indkøbt til en forestilling.

På balkonen ud mod Holmens Kanal ligger Heiberg-foyeren, indrettet i den tidligere Gl. Korsyngerskole med møbler, buster og malerier fra 1870'erne, bl.a. Wilhelms Marstrands berømte billede af Johanne Louise Heiberg.

Endvidere fik vi forevist kongelogen, der ikke er teatrets bedste plads, men placeret her for at undgå, at alt folket sad med ryggen til majestæterne, hvilket havde været tilfældet, hvis logen havde være placeret midt på balkonen. Bag kongelogen ligger en salon, som i Christian X's tid blev gjort mindre, da der blev bygget en elevator.

Da klokken nærmere sig 18, blev vi ført ned i gæstekantinen, og eftersom vore rundvisere havde fyraften kl. 18.00 eller skulle videre i programmet, blev der kun 5 min. til spørgsmål. Vi fik serveret et lækkert måltid mad, og mens vi spiste, blev aftenens forskellige forestillinger annonceret i højttaleren: "Så er der 5 minutter til "Den Stundesløse".

Alt i alt var det et spændende arrangement, der gav indtryk af en hektisk arbejdsplads, hvor alle gør sig den største umage for, at selv den mindste detalje kan være perfekt.

Tove Brix Fransen

Klokkerberetning, efterårssemestret '88.

En fredag i september '88 blev der atter generalforsamling på Regensen. Af oplagte klokkeremner var der kun en enkelt. Da man nåede frem til selve valget gjorde den særlige "regenspsykologi" sig atter gældende; af vanvare eller uden at kende konsekvenserne var vedkommende kommet til at nævne, at han da godt kunne tænke sig at blive klokke. Noget sådant straffes hårdt og brutalt. Resultatet blev det første kampvalg i lange tider og at valget faldt på undertegnede må nok så meget tilskrives den generøse donation af stemmer fra foreningen "Gamles" ordfører, som senere understregede sin vilje til at være undertegnede til klokken.

Atter var den glørværdige regensforening "HOF" klokkerforening - 2. semester i træk!

De ydre rammer for klokkeratet var påvirkede af den endnu ufærdige restaurering af bl.a. Store Sal, men derimod var indflytterne talrige, så arbejdskraften var overvældende.

Indflytterfesten blev afholdt i Lille Sal og temaet var "okkultisme". Kasernefløjens loft blev brugt til indtagelse af en velkomstdrink, og var til lejligheden effektivt indrettet med fastspændt, letpåkledt heks, dampende punchegryde, gregoriansk munkekor, røgelse, kiste, kæder og 75 okkulte regensianere. Aftenens menu var mesterlig tilberedt og bestod bl.a. af judasøre, rød fluesvamp, filantroptarme, djævelælåber, tang, snegle, englehår samt til dessert den blåfarvede kage-innovation "provstindens besvimelse". Som en desværre ikke videreført nyskabelse blev indflytterpigerne behørigt budt velkommen ved en storstilet frugtbarhedsceremoni effektueret af en særdeles veludrustet og funktionsdygtig Frej-klon frembragt ved to regensianeres ihærdige anstrengelser med saks, avispapir og tapetklister.

Af slåbrokgæster i efteråret '89 havde Regensen besøg af filminstruktøren Christian Braad Thomsen samt to gamle, men særdeles levende personligheder, læge Esther Møller og antropologen Henny Harald Hansen. Endvidere var der besøg af rigsaktikvar Olaf Olsen, som fortalte om arbejdet med den nye Danmarkshistorie. Efterhånden blev Store Sal klar og en lidt forsinket revy spillede den sidste lørdag i november. Den emsige revydirektør fik produceret et omfangsrigt og indtægtsgivende blad, hvoraf det fremgik, at foreningen PIP's fantasi strækker sig til at plagiere forrige års indslag, "SKRAPs" piger "Ville have skrappe mænd" og "UGLEN" spurgte sig selv (som alle regensianere spørger sig selv) "Hvem er uglen?" "GAMLE" var i bladet en forening, der i håndgribeligste forstand "stod stærkt", hvor "HOF" i spidsen kunne opvise en ægt biologisk medlemsforøgelse og dermed understrege udsagnet "Hof gi'r liv!".

Den tungeste magtsamling på Regensen overhovedet anså det ikke for nødvendigt at gøre væsen af sig ved den lejlighed - det drejer sig naturligvis om den hemmelighedsfulde loge "Marco-klubben", hvis uhyre hårde optagelseskriterier gør medlemsskab til en umulighed for de fleste!

Revyærterne blev skyllet ned med dejlig snaps fra regensianersamfundet! Dette nyindstiftede snapselegat havde en overvældende indflydelse på de 115 tilskuere; bl.a. skulle der overmagt til at holde formand Kjeld Jørgensen tilbage fra at entrere scenen og synge "Twist and shout", og jeg er overbevist om, at at det ikke skyldtes utilfredshed med legatet, at enkelte regensianere måtte lade snapsen se dagens lys igen! Revyen havde for første gang i åreravis samlet et solidt revyband af regensianere. Af markante numre kan nævnes "Sort læder" - en sadomasochistisk forvandlingsdrøm af en kvinde; "Lykke er" - gamle regenspiger med renlivet nostalgi; "Stegte duer", - avantgardistisk multiperformance med pyromane overtoner; "Ballondans", hvor "Gamles" drenge ikke just gav syn for sagn "En forening der står stærkt" og endelig "Syd for Køge", plat sydsjællandsk vulgaritet. Alt i alt en ikke så regensiell revy med indspiste tekster, men en mere alment tilgængelig sag, hvilket nok afspejler en generel tendens.

Knapt var revyen overstået før det var tid til juleballet, som blev holdt i bedste tradition med suppe, kalkunsteg og fransk Buche de Noël til dessert. Som midnatsgæst havde Kim Sjøgren fra det kgl. kapel indvilget i at komme. Han diskede op med bl.a. "Oh Susannah" spillet på "russisk", "indisk" og "arabisk" og enkelte korte klassiske stykker. Han kunne i øvrigt fejre sin fødselsdag ved midnatstid og fik sunget fødselssang af regensianere. Sjøgren blev begejstret for stedet og stemningen og har senere været i Store Sal for at lave en pladeoptagelse. Endvidere gæstede Sjøgren Regensen ved et slåbrokarrangement i januar, hvor mange regensianere var mødt op. Sjøgrens besøg udviklede sig til en vældig hyggelig aften, hvor flere opnåede at spille på en ægte Stradivarius egenhændigt! Efterhånden som aftenen skred frem på 6. gangs køkken tømtes Sjøgrens "tak-for-besøget" cognac, og ud på natten blev han den første i årevis, som udførte det ægte "bjørnekast"!

Til allersidst i klokkeratet optrådte Jørgen Reenberg med dele af "Fra regnormenens liv". En fantastisk skuespiller, men en personlighed, hvis gemyt ikke lægger op til, at man kommer dryssende efter det sædvanlige akademiske kvarter! Han afsluttede et semester, hvor mange personligheder besøgte Regensen og bekræftede, hvad de nuværende klokkere sagde i talen til deres indflyttere, nemlig at Regensen stadig må have et vist ry, da man ellers ikke ville kunne få folk til at komme vederlagsfrit! Ihverfald var det min største fornøjelse i klikkeratet at arrangere slåbrokarrangementer, der efter min mening er en af de mest enestående traditioner ved stedet.

Alt i alt et ikke så markant klokkerat, men et forsonligt, hvor Regensen tog imod et stort antal nye beboere.

Klokker i efteråret 1988, Boye Lagerbon Jensen

Klokkerberetning, forårssemestret 1989.

Februar: Generalforsamlingen stunder til. Rygterne og snakken tiltager.

På bunden af det hele bryder foreningerne sig ikke om hinanden - faktisk hader de hverandre, og vil nyde at tørre de andre godt og grundigt, specielt hvis det kan gøres på en elegant og nedrig måde. Kun ét hader de endnu mere: De foreningsfri (foreningsløse også kaldet). Dette ækle spørgsmålstegn ved foreningernes eksistens, denne trussel om foreningernes deklasserende ligegyldiggørelse i fald spørgsmålstegnet fik magten, dette, og kun dette, kan få dem til at stå last og brast, skulder ved skulder.

Og rygten piblede frem: De foreningsløse holder sammen, og de er talløse som græshopper. Således trængt op i en krog besindede foreningerne sig, og delte rovet mellem sig gennem træge, men for en gangs skyld ikke trække, forhandlinger. Enkelte kunne måske overveje at smile, da de to alvorstunge skrapianere derefter besøgte PIP-forsamlingen, og med sigende blikke til os PIP'ianere og til den umiddelbart før ankomne delegation fra de foreningsfri, bekræftede at "skrap står ved alle indgåede aftaler". Vi overvejede det ikke: Dette var ikke humor, men en sag af vigtighed for rigets - undskyld - Regensens interne sikkerhed.

Så det gik, som det måtte få: Foreningerne satte sig totalt på generalforsamlingen (korridorpolitik virker), og alt gik planmæssigt. Og lidt kedeligt så Lars og jeg, de nye klokere, tog revanche og gav ekstra øl til forsamlingen og festede til den lyse morgen.

Det (specielt med sidste generalforsamling i mente) utrolige var sket: PIP og HOF var gået sammen i et fælles klokkerat!! Med en så overbevisende demonstration af vitalitet og styrke tilbagevistes alle formodninger om at regenslivet skulle blive udvandet af den massive indflytning - indflyttere er talløse som sandskornene på stranden og stjernerne på himlen. Regensen har oplevet det sidste års tid; frygten for at traditioner skal dø, regensialiteten visne og vi må se Regensen forvandlet til et Grønjordskollegium lignende helvede af junkier, jurister og humanister er gjort til skamme. Tværtimod er det svært ikke at se en sammenhæng mellem den intensive indflytning og foreningslivets opblomstring.

Så vi havde alle forudsætninger for at få et vellykket klokkerat: Restaureringen var omsider afsluttet (sine steder så man tager sig til hovedet og slår korsets tegn over en aldeles manglende smag og fornemmelse fra arkitektens side), og vi var begavet med indflyttere - mangfoldige som markens dyr og havets fisk - der for manges vedkommende leverede en original og ihærdig indsats.

Indflytterfesten, udformet som en persisk drøm i tusind år og én nat, blev da også vellykket som få. Over 90 mennesker fyldte Storvezirens Sal, der var udsøgt dekoreret med de bgedste materialer fra Fredensborggades papirklip. Og præsten holdt en tale, klokkeren ligeså, bandet spillede alle varme, bartenderen drak barens overskud op og resultatet blev glade regensianere og et underskud af den anden verden for

klokkerne. Men hvem bryder sig om penge og underskud, når musikken spiller. Desuden kan man jo tjene på gyngerne, hvad man...

Og Linden fyldte 204 år på en dag med tvivlsomt vejr. Regn eller tørt? To nervøse klokkere tog endelig kl. 10, 3 timer før næsten 100 mennesker skulle sætte sig til bords, beslutning om at overdække hele arrangementet. Den altid skeptiske Per Port var atter skeptisk: Det kan ikke lade sig gøre, det blæser væk, det falder ned, det kan I ikke finde ud af, etc. etc. Men det lod sig gøre, og det blæste ikke væk (bl.a. andet takket være Pers grulende hjælp), og vi havde en lindefrokost med et væld af sjoflinger og sange (bl.a. en usynlig version af Jeg er havren, resulterede i 100 menneskers kakofoniske bearbejdelse af den før så stille og folkekære sang). Det eneste, der var ved at blæse væk, var Henrik Teide, der fuldstændig eksalteredes, da Tilia næsten uventet genopstod med lutter indflyttere.

Til enhver fest hører der musik: ikke fra en dødssyg spilledease, eller småpiger med truthorn og raslere, eller folkloristisk hop-hop til fortidig museumsmusik, men rockmusik, rigtig ægte levende rockmusik - og det skal være tordnende højt! Denne filosofi har været en grundpille i vores klokkerat, og da frokosten efter det traditionelle Tivolibesøg om aftenen med en fest, skete det da også under den senere legendariske (spørg en regensianer hvorfor) parole "2 bands, festen starter kl. 22". Linden fejredes langt ind i den 13. maj på varm og energisk vis, vi havde atter glade mennesker og atter underskud.

En af Regensens indirekte velgørere, ombudsmand Hans Gammeltoft Hansen, besøgte Regensen i et meget interessant og underholdende slåbrokarrangement, og var således med til at videreføre denne glimrende tradition. Eneste mand på skansen til udvidelse af den regensielle horisont var han ikke: Erik Asschegreen fortalte om dansk ballet gennem tiderne, Det Kgl. Teaters chef Boel Jørgensen fortalte levende og engagerende om Thalia, Gunner Nu ligeså om lille henrivende Inge Ragnhild Hveger og meget mere (i overværelse af for klokkeren tåkrumende få tilhørere) F.J. Billeskov-Jansen var en tour de force i livskraft og fortællerglæde (og blev en af på et enkelt punkt mindre oplyst - ikke regensianer - spurgt om han havde boet her på stedet, da stedet blev bygget!) Martin Hall var ikke så selvoptaget som ventet (langfra) og Bent Melchior hyggesnakkede sig gennem et par timer.

På den den lettere side gjorde Anne-Marie Helger sig gældende som midnatsunderholder i et meget velbesøgt lindebål, afholdt undendørs under linden i en mild og stadig strøm af bladlusekskrementer: Service og bord var i løbet af en times tid fedtet ind i sukkervand fra de kære små, en lage, der også kom frisurerne til gode i løbet af aftenen. Selvfølgelig var aristokratiet på stedet - PIP og HOF - placeret uden for nedbøren: Nogen fordel må man vel have som klokkerforening! Men maden var god, vinen rigelig, og præsten holdt en tale (...), og Helger svansede rundt, og klokkerne troede de havde aftalt et honorar på 1500 kr. til Helger - billigt syntes vi - og Helger troede hun havde aftalt 15.000 kr.! Men det endte med et skål og et smil, bandet spillede til dans til den lyse morgen, og provstinden havde flere gæster til morgenmad end der har været i mange år (og selvfølgelig havde

vi underskud), og det var sådan vi havde håbet klokkeratet ville ende.

Det var det, og det har vi været glade for.
Alt i alt.

Klokkere i foråret 1989,
Morten Lindholmer og Lars Finsen